

הקדמה

המסורת של העם היהודי מורכבת מתשבץ, פסיפס אינסופי, עמוק ורחב גם יחד.

במסע אליו אנו יוצאים יחד, נציגים ונציגות המעצבים בפעולתם את הלך הרוח החינוכי של תנועות הנוער השונות, נפגוש את עושרה של מורשת יהדות ספרד, "הענף החסר" של הסיפור היהודי;

"ליבי במזרח ואנוכי בסוף מערב" כתב רבי יהודה הלוי, כשחי חיים טובים בספרד אך התגעגע לארץ ישראל, מקום שלא היה בו מעולם.

במהלך המשלחת נכיר מודל של קיום יהודי תחת שלטון נוצרי ותחת שלטון מוסלמי, כל מקום מוסיף עוד קצת לרקמה שאותה אנו יוצרים יחד.

מסורתיות בבסיסה היא קודם כל ביטוי לעיקרון ה"מסירה", העברה מדור לדור - ההבנה הבסיסית היא שחיי האדם והאומה הם רצף אחד, וחובתו של כל דור ודור להעביר את מה שקיבל מהדורות הקודמים ומה שזכה להוסיף משלו - לדורות הבאים.

מסורת היא כלי שמבקש להגדיר מהי התמצית, הליבה, הערכים שישמרו על הקיום שלנו.

"מוסרה" בעברית פירושה רתמה לקשירת הבהמה והשארית הבהמה בנתיב הרצוי. כך גם המסורת תכליתה למנוע מאיתנו לסור מן הדרך, להמשיך ולצעוד במסלול, לשמור על זהותנו..

אנו מקווים שהמפגש עם המסורתיות, בשפתה ובבשורה שהיא מביאה תאפשר לנו להעמיק בין היתר גם ברלוונטיות שלה לחיים היהודיים במדינת ישראל היום, כתפיסה שיש בה מן הכוח לאחות קרעים ולהגביר את החוסן החברתי, בשעת שגשוג ובשעת משבר גם יחד.

"להיות מסורתי הוא לתפוס את עצמך כחוליה בשרשרת ארוכה. הרבה

נקבע כבר מן ההקשר שבו נולדתי. כשם שאינני בוחן בכל רגע את השקפת עולמי לאורך חיי כך אינני בוחן את חייהם ואמונותיהם של אבי ואמי בכל רגע. מצד שני, כשם שיש מקום לשינוי דעתי בגיל שלושים כך יש מקום לשינוי בתוך תנאי החיים שנולדתי להם. הוריי אינם מקריים לי. חיי וחייהם נמתחים על פני הזמן בשרשרת של מסירה. המלט המחבר חוליות אלה הוא הנאמנות מצד הילד והאחריות מצד ההורים, שאינה אלא הנאמנות להוריהם שלהם."

(מאיר בוזגלו, "בין דיווח למסירה", בתוך: שפה לנאמנים: מחשבות על המסורת, ישראל: הוצאת כתר, 2008, עמ' 28-46)

נסיים בתפילת הדרך:

"שְׁתוּ לִיכְנוּ לְשָׁלוֹם וְתַצְעִידֵנוּ לְשָׁלוֹם
וְתִדְרִיכֵנוּ לְשָׁלוֹם, (וְתִסְמְכֵנוּ לְשָׁלוֹם),
וְתִגְיַעֲנוּ לְמַחֲזוֹ חֶפְצֵנוּ לְחַיִּים וּלְשִׂמְחָה וּלְשָׁלוֹם..."

לירן, יובל ושלומית

